

مکالمہ
پرنسپل
سالہ

حضرت بلحے شاہ حجۃ اللہ علیہ

علیم الوارث کا نتے ایڈیشن

تاج بخش روٹ الہود

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

کلام حضرت ملکھے شاہ

حضرت ملکھے شاہ رحمۃ اللہ علیہ



علامہ ابوالبرکات اکیدمی

گنجخش روڈ۔ لاہور

بفیضانِ نظر

مدوة السالکین زبدۃ العارفین، سید المفسرین، سند المحدثین
شیخ المشائخ امام اہل سنت استاذ العلماء مفتی اعظم پاکستان

حضرت مولانا ابوالبرکات سید احمد شاہ صاحب
علامہ الحاج سید ابوالبرکات سید احمد شاہ صاحب
رضوی مشہدی قادری اشرفی فضل رحمانی قدس سرہ الرتبانی
امیر برکزی دارالعلوم حزب الاخوات لئے بخش روڈ لاہور

کلام حضرت ملکھے شاہ

باہتمام صاحبزادہ سید مصطفیٰ اشرف رضوی

صفحات ۱۱۲

قیمت

طبع

حضرت پریس
بیرونیہ عالمگیر کیتھ لاسور فیض

ناشر



علاقہ ابوالبرکات ایکٹ مکنی گنجش روڈ، لاہور

حضرت بُلھے شاہ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ

حضرت بُلھے شاہ قد و ملا کاملالاں تھے۔

والد ماجد آپ کے والد ماجد سید سنی درویش محمد اُجھ میں رہتے تھے۔ اُجھ سے سکونت ترک کر کے مکوال میں تشریف لائے پھر مکوال سے پانڈو میں جا کر اقامت گزیں ہوئے۔

نام : آپ کا نام عبد اللہ شاہ تھا۔

کنیت : آپ کی کنیت بُلھے شاہ تھے اور آپ کنیت سے مشہور ہیں۔

تعلیم و تربیت آپ کے والد ماجد اپنے زمانے کے ایک عالم تھے۔ عمری دنار کی آپ کے والد کی نگرانی میں ہوتی۔ پھر قصور ہنسنے کر حافظ علم مرتفع کی خدمت میں حاضر ہوئے۔ ان سے مزید تعلیم حاصل کی۔ تحصیل علوم ظاہری سے جلد فارغ ہوئے۔

تلاش حق تھصیل علوم ظاہری سے فارغ ہونے کے بعد آپ کو علوم باطنی حاصل کرنے کا شوق ہوا۔ تھصیل علوم باطنی بغیر مرشد کامل کے امکن نہیں آپ اسی تگ و دو میں رہتے تھے۔

چد امجد کی زیارت ایک دن ایک درخت کے پنج بیٹھے بیٹھے آپ کو نیند آگئی۔ خواب میں کیا دیکھتے ہیں کہ سید عبد الدیم

جو پانچویں لپشت کے آپ کے جدا بحمد ہیں ایک تخت پر بیٹھے ہوئے ہوا میں اور رہے
ہیں ان کا تخت شیخ اڑا۔ انہوں نے آپ کو دیکھ کر آپ سے دریافت فرمایا کہ ”تم کون
ہو؟ آپ نے جواب دیا کہ ”میں سید رسول“ انہوں نے آپ کا حسب نسب دریافت
فرمایا۔ آپ نے اپنا اور اپنے والد کا نام ان کو بتایا۔

انہوں نے آپ سے کہا کہ ”میں پس لگی ہے“ آپ نے ان کو دددھ پیش
کیا۔ انہوں نے وہ دددھ سے بھرا پیالا لے کر تھوڑا خود لوشن فرمایا اور باقی آپ
کو دیا۔

آپ نے باقی دددھ پیا۔ دددھ پیتے ہی آپ ان خود رفتہ ہو گئے آپ کا سینہ
روشن ہو گیا۔

Rachast ہوتے وقت حضرت سید عبدالحیم نے آپ سے فرمایا کہ :
”وہ ہمارے پاس تھاری امامت تھی جو آج ہم نے تھارے سپرد کر دی
آج سے تم کو دشن روضیہ وز بلا کریں گے۔ اب یہ ضروری ہے کہ تم
مرشد کامل کی تلاش کرو تاکہ اس کی وساطت سے تم جلد ہی معرفت
اور سلوک کے مقامات طے کر سکو۔“

والد کا مشوہ | گھر آکر اپنا خواب اپنے والد سے بیان کیا۔ آپ کے والد نے آپ
سے کہا کہ انہی بزرگ سے کہنا چاہئے تھا کہ وہ بیعت کر لیج
آپ نے اپنے والد سے دریافت کیا کہابہ ان کو کہاں تلاش کیا جائے آپ کے والد
نے سراقبہ کر کے آپ کو تبایا کہ وہ بزرگ موضع سامنہ میں رونت افروز ہے۔

سانده کو روانی | آپ اسی وقت سامنہ روانہ ہوئے سامنہ پہنچ کر حضرت
نوہش کا اٹھا کر کیا انہوں نے آپ سے فرمایا کہ ”جو تھاری امامت ہمارے پاس
تھی ہم نے تم کو دے دی۔ تھارا حضرت شاہ عنایت اللہ قادریؒ کے پاس
ہے ان کے پاس جاؤ اور اپنا حصہ لو۔“

لَا هُوَ مِنْهُ مَدِينٌ | آپ گھر والپ آئے اور اپنے والد کو سب حال سنیا اور حضرت عنایت اللہ قادری رحمۃ اللہ علیہ سے بعیت کی اجازت چاہی۔ آپ کے والد نے بخوبی آپ کو اجازت دی۔ کچھ روپے اور دستار آپ کر دی۔ حضرت عنایت اللہ قادری کی خدمت میں پہنچیں کریں۔

لَا هُوَ مِنْهُ مَدِینٌ کہ آپ حضرت عنایت اللہ قادری کی خدمت میں حاضر ہوئے اور بعیت سے مشرف ہوتے کی خواہش ظاہر کی۔

شرط | حضرت عنایت اللہ قادری نے آپ سے فرمایا کہ اس شرط پر بعیت کریں گے کہ پہلے وہ پانچ سوروپے نقد، پانچ سوروپے کا ایک گھوڑا، پانچ سوروپے کے طلاقی لکھنوں کی ایک جوڑی اور پانچ سوروپے کی ایک پوشک لے کر آئیں۔ **غیبی امداد** | یہ شرط سن کر آپ کی امیدوں پر پانی ٹیگی۔ آپ نے سوچا کہ شرط کا پورا کرنا ان کے لبس کی بات تھیں نہ امید ہو کہ دریا کی راہ لی۔ راوی کے کہار سے بیٹھے ہوتے اسی سوچ بچاری میں تھے۔ آخر کار عالم نہ امیدی میں دریا میں ڈوب کر مر جانٹے کیا۔

ابھی آپ پیٹ کی ہی تھا کہ ایک شخص نقاب ڈالے گھوڑے پر سوار وہاں پہنچا اس سوار نے آپ سے کہا کہ ”میاں صاحب! ایک کام کر دے گے یہ دریا میں نہسانا چاہتا ہوں تھیں تکلیف تو ہو گی جب تک نہاں تو تم میرا گھوڑا تھامو اور میرے سامان کی حفاظت کرو۔“

آپ نے ایسا کرنے پر آمادگی ظاہر کی۔ اس شخص نے ایک تھیلی جس میں پانچ سوروپے تھے۔ طلاقی لکھنوں کی جوڑی، پوشک اور گھوڑا آپ کے سپرد کیا اور خود دریا میں نہانے چلا گیا۔

آپ اس شخص کے انتظار میں بہت دیر وہاں بیٹھے رہے۔ جب وہ دریا سے باہر نہیں آپا تو آپ یہ سوچ کر کہ وہ شخص دریا میں ڈوب گیا۔ وہاں سے شہر روانہ ہوئے۔ شہر میں جب داخل ہوئے تو لوگ پوشک اور گھوڑے کو دیکھ کر بے اختیار کہا ٹھیک

کہ یہ پشاک اور گھوڑا تو حضرت شاہ عنایت اللہ کا ہے۔

بیعت و خلافت | آپ خوشی خوشی وہ سارا سامان لے کر حضرت شاہ عنایت اللہ قادری کی خدمت میں حاضر ہوئے۔

حضرت شاہ عنایت اللہ آپ کو دیکھ کر مسکلئے۔ آپ کو بیعت سے مشرف فریا یا اور بعدہ خرقہ خلافت عطا کیا۔ کچھ عرصہ اپنے پیر و مرشد کی خدمت میں رہ کر اور ان کے فیوض و برکات سے مستفید ہو کر چاب کے کارے رہنے لگے اور عبادتؓ مجاہدؓ میں مشغول ہوئے۔

قصویں سکونت | آپ نے پھر قصور میں سکونت اختیار کی۔ تعلیم و تلقین و تبلیغ میں معروف ہوئے۔ رشد و ہدایت فرماتے اور لوگوں کو راہ حقی دکھاتے۔

گوالیار میں آمد | آپ کے پیر و مرشد آپ سے کسی بات پر خفا ہو گئے اہنوں نے آپ کی ولایت سلب کر لی۔ آپ گوالیار سُنجے حضرت شیخ محمد غوث گوالیاری کے مزار پر حاضر ہوئے اور روحانی فیوض حاصل کیئے فن موسيقی میں کمال حاصل کیا کچھ دنوں کے بعد آپ کے پیر و مرشد آپ سے خوش ہو گئے اور ولایت آپ کو عطا کی۔

وفات | آپ کا وصال ﷺ میں ہوا مزار قصور میں واقع ہے۔

سیرت | آپ کو ساع کا بہت شوق تھا فن موسيقی سے سخوبی دا قف تھے آپ شاعر بھی تھے آپ کا تخلص بھی بلحہ شاہ تھا اپنے پیر و مرشد سے درہ باز عشق تھا۔

کرامت | آپ اپنے مرشیدوں کو چرانے کے لیے جنہل میں لے جائی کرتے تھے ایک دن کا واقعہ ہے کہ آپ حسب دستور اپنے مرشیدوں کو چرانے

جنگل لے گئے اپ ایک پڑیر کے نیچے بیٹھ گئے بیٹھے بیٹھے آپ کو نیند آگئی۔ مولیشی چرتے چرتے ایک کھیت میں چلے گئے اتنے میں کھیت کامالک دہان آپنے پا۔ اس نے جب مولیشیوں کو اپنے کھیت میں دیکھا تو بے چین ہو کر آپ کو تلاش کرنے لگا پڑیر کے پاس آ کر دیکھا کہ آپ مودخواب ہیں اور ایک ناگ سانپ اپنے چین کا سایہ کیے، جوئے آپ کے پاس گھٹرا ہے۔

کھیت کامالک جیون خان دیکھ کر کچھ متعجب تھیں ہوا اور پڑت ان بھی وہ بھاگا ہوا آپ کے والد پاس آیا اور گھبا کہ:

ان کے مولیشیوں نے ان کا کھیت اجائزہ دیا۔ ان کا لڑکا پڑیر کے نیچے مردہ پڑا ہے اور سانپ ان کے برابر میں گھٹرا ہے۔

آپ سے والد کو جب یہ معلوم ہوا تو وہ کچھ آدمیوں کے کرنوراً دہان پسخے سانپ غائب ہو گیا۔ آپ اٹھ بیٹھے آپ کے والد نے آپ سے کہا کہ لوگ شاکی ہیں کوئی تھاں نہیں مولیشیوں نے کھیت اجائزہ دیا ہے۔

یہ سن کر آپ نے اپنے والد سے کہا کہ ایسا تو نہیں ہے۔ آپ خود دیکھ کر لئے قائم کیجیے کہ کھیت اجائزہ یا نہیں۔

واقعی کھیت پہنچے سے زیادہ شاداب تھا۔ جیون خان نے وہ سارا کھیت آپ کے والد کو نذر کر دیا۔

۱۔ اللہ دل رتا میسا

ر۔ اللہ دل رتا میسا
 یمنوں ب دی خبڑ نہ کائی
 ب پڑھیاں کجھ سمجھ نہ آوے
 ر دی لدت آئی
 ع تے غ دافر ق نہ جانی
 ایہ گل ۱۔ سُجھانی
 بُلھیا ! قول ر دے پورے
 جیہرے دل دی کرن صفائی



دوہڑا

جیسی صورت ع دی، ویسی صورت غ
 اک نقطے دافر ہے: بھلی پھرے کوئین

اب تو جاگ!

اب تو جاگ مسافر پیارے
 بین گئی، لٹکے سب تارے
 آواگوں سرائیں ڈیرے
 سانچھ تیار مسافر تیرے
 ابھے نہ سٹیوں کوچ نقارے
 اب تو جاگ مسافر پیارے
 کرے آج کرنی دا ویرا
 مُڑنہ ہوسی آؤں تیرا
 سانچتی چلو چل میکارے
 اب تو جاگ مسافر پیارے
 موچی، چونی، پارس، پاسے
 پاس سمندر، مروپیا سے
 کھول اکھیں، اُٹھ بوجہ بیکارے
 اب تو جاگ مسافر پیارے

بُلھا! شوہ دے پیریں پڑیے
 غفلت چھوڑ کجھ حیلہ کریے
 مرگ جتن بن لکھیت اجائے
 اب تو جاگ مسافر پیارے



اٹھ جاگ!

اٹھ جاگ گھڑا سے ما رہیں، ایہ سوں تر سے درکار نہیں
 کتھے ہے سلطان سکندر؟ موت نہ چھڈے پیر پنغمہ بپنہ
 سیخے چھڈ چھڈ گئے اور میر، کوئی ایتھے پامدار نہیں
 جو کچھ کر سیں سو کچھ پاسیں، نہیں تے اوڑک پچھوں تائیں
 سو سچی گوئی ونگوں گر لایں، کھلبال با جھ اُڈار نہیں
 بُلھا! شوہ بن کوئی ناہیں، ایتھے او تھے دو تین سرائیں
 سنبھل سنبھل قدم لکھائیں، پھیر آؤں دُوجی وار نہیں
 اٹھ جاگ گھڑا سے ما رہیں، ایہ سوں تر سے درکار نہیں

آپے پائیاں گنڈیاں

آپے پائیاں گنڈیاں تے آپے کھچناییں دُور
ساؤں سے ول مکھڑا مودر

عرش کرسی تے بانگاں ملیاں ، لکے پے گیا شور
بلکھے شاہ ! اسال مرزا ناہیں ، مر جاوے کوئی ہور
ساؤں سے ول مکھڑا مودر



آنی رت شگون فیاں والی ، چڑیاں چھکن آیاں
اکناں نوں جزیریاں پھر کھا ہدا ، اکناں پھاہیاں لا سیاں
اکناں آس مڑان دی آہے ، راک سچ بباب چڑھایاں
بلکھے شاہ ! کبیر وس اُنھاں جو مار قفت دیر پھسایاں

اپنا دستِ بکانا

اپنا دستِ بکانا، کہدھر وں آیا، کہدھر جانا؛
 جس بھانے دامان کریں توں
 اوہنے تیرے نال نہ جانا
 ظلم کریں تے لوک ستاویں
 کب پھر لیوں مٹ کھانا
 کرے چاؤڑ چار دیہائے
 اوڑک توں اُٹھ جانا
 شہر خوشان دے چل دیتے
 جختے ملک سمانا
 بھر بھر لپور شگھاوے، ڈاہڑا
 نکٹے الموت مہانا
 اینماں سمجھناں تھیں ہے بُلھا
 او گھنے ار پُرانا
 اپنا دستِ بکانا؛ کہدھر وں آیا، کہدھر جانا

اپنے سنگ رلائیں

اپنے سنگ رلائیں پیارے اپنے سنگ رلائیں
 راہ پواؤ تے دھاڑے بیلے جنگل ، رکھ بلایں
 بھن چیتے چت مچتے ، بیگنے روکن راہیں
 تیرے پار جگا دھر پڑھیا ، کندھے لکھ بلایں
 ہول دے توں تھر تھر کنڈا ، بیڑا پار لنگھائیں
 بلتھے شاہ نوں شوہ دامگھڑا گھونگٹ کھوں دکھائیں
 اپنے سنگ رلائیں پیارے ! اپنے سنگ رلائیں



اپنے تن دی خبر نہیں ، ساجن دی خبر لیا فے کون
 نہ ہوں خاکی ، نہ ہوں آتش ، نہ پانی ، نہ کوون
 بھیا ! سائیں گھٹ گھٹ رلویاں ہجھوں آٹے دیچ کوون

اُمّھٰ چلے گوانڈھوں یار

اُمّھٰ چلے گوانڈھوں یار
رتبا ہُن کیہ کریے!

اٹھ چلے، ہن رہندے نامیں
ہویا سانحہ تیار
رتبا ہُن کیہ کریے!

چارو طرف چلن دے چرچے
ہر سو پئی میکار
رتبا ہُن کیہ کریے!

ڈھانڈ کلچے بل بل اُمّھدمی
بن دیکھے دیدار
رتبا ہُن کیہ کریے!

ملبھا! شوہ پیاسے باجھوں
رہے اُرار نہ پار
رتبا ہُن کیہ کریے!

اک الف پڑھو

اک الف پڑھو چھٹکارا اے
 اک الفوں دو تن چار ہوے
 پھر لکھ، کروڑ، ہزار ہوے
 پھر اوپھوں باجھ شمار ہوے
 ایں الف دانکتہ نیارا اے
 کیوں ہویا میں شکل جلا داں دی
 کیوں پڑھنا میں گڈ کت باں دی
 سرچانا میں پئندہ عذا باں دی
 آگے پینڈا مشکل بھارا اے
 بن حافظ حفظ قسمان کریں
 پڑھ پڑھ کے صاف زبان کریں
 پر نعمت وحی دصیان کریں
 من پھردا جیوں بلکارا اے
 اک الف پڑھو چھٹکارا اے

اک ٹونا

اک ٹونا اچنبا گاؤال گی
میں رُٹھا یار مناوال گی

ایہ ٹونا میں پڑھ پڑھ پھوکاں
سُورج اگن جبلاداں گی
اکھیں کاجل کا لے بادل
بھوائ سے آندھی بیاوال گی
ست سمندر دل دے اندر
دل سے ہر اٹھاواں گی
بخلی ہو کر چمک ڈراواں
بادل ہو گر جاوائ گی
عشق انگیٹھی ، ہرمل تارے
چاند سے کفن بناؤں گی
لامکان کی پڑھی اوپر
بہ کر ناد بجاواں گی

لائے سوان میں شوہ گل اپنے
 ند میں نار کھاواں گی
 اک ٹونا اچنا گاواں گی
 میں ریختا بیار مناواں گی



آں بابے دی بھلیاںی!

آں بابے دی بھلیاںی، اوہ ہن کم اسافے آئی
 آں بابا پور دھراں دے، پتّر دی دڑیاںی
 دانے اکوں گوت بلتی، گھر نگھر پتی لڑانی
 اسال قصیے تاہیں جائے جد کنک انجھاں ٹرکانی
 کھاتے خیراتے پھائیے جبنا، اُلٹی دستک لائی
 آں بابے دی بھلیاںی، اوہ ہن کم اسافے آئی



اک نقطے وچ گل مکدی اے

پھٹر نقطہ، پھٹر جساباں نوں
 پھٹر دوزخ، گور عذاباں نوں
 کربند کفر دیاں باباں نوں
 کر صاف دے دیاں خواباں نوں
 گل دیسے گھر وچ ڈھنڈی اے
 اک نقطے وچ گل مکدی اے
 ایویں متها زمین گھسانی دا
 پا لتا بخرا ب دکھانی دا
 پڑھ کلمہ لوک ہسانی دا
 دل اندر سمجھ نہ لائی دا
 کدمی سچی بات دی مکدی اے
 اک نقطے وچ گل مکدی اے

اک جگل بھریں جاندے نیں
 اک دانہ روز دا کھاندے نیں
 بے سمجھ موجود تھکاندے نیں
 گھر آون ہو کے ماندے نیں
 چلیاں اندر چند ٹکنڈی اے
 اک نقطے وچ گل ٹکنڈی اے
 کئی حاجی بن بن آتے جی
 گل نینے جامے پائے جی
 حج و پیچ، ٹکے لئے کھائے جی
 پر ایہ ٹگل کیہنوں بھائے جی
 کتنے سچی گل وی ٹکنڈی اے
 اک نقطے وچ گل ٹکنڈی اے



دوہڑہ

اُس کا مکھ اک جوت ہے گھونگٹ ہے سنار
 گھونگٹ میں وہ چھپ گیا، مکھ پر آنچل ڈار

اُنٹے ہور زمانے آئے

اُنٹے ہور زمانے آئے، تاں میں بھیت سمجھن دے پائے
 کال لگڑاں نوں باران لگئے ہپڑیاں جسے ڈھائے
 گھوٹے مچکن ارودڑیاں تے گدوں خردی پوائے

آپنیاں وچ اُفت ناہیں، کیا چاچے، کیا تائے
 پیو میراں،اتفاق نہ کافی، دستیاں نال نہ مائے

سچیاں نوں پئے ملدے دھکے جھوٹے کوں بہائے
 اگلے ہو کنگا لے بیٹھے، پچھلیاں فرش وچھائے

بھوریاں والے راجھ کیتے، راجھیاں بھیک منگلائے
 بلجھیا! حکم حضوروں آیا، تس نوں کون بہٹاتے

اُنٹے ہور زمانے آئے، تاں میں بھیت سمجھن دے پائے

آہل یارا سارے!

آہل یارا سارے، مری جان دکھان نے گھیری!

اندر خواب وچھوڑا ہویا، خبر نہ پہنندی تیری
سُبھی، بن وچ لئئی سایاں، چور فنگ نے گھیری

مکلاں قاضی راہ بتاؤں، وین دھرم دے پھیرے
ایہ نال ٹھنگ نیں جگ دے جھیوڑ، لاول حال چون فیرے

گرم شریع دے دھرم بتاؤں، سنگھل پاؤں پھری
ذات مذہب ایہ عشق نہ پچھدا، عشق شریع دا دیری

ندیوں یارے نلک سجن دا، لہر لو بھن نے گھیری
ستگوڑ بیڑی پھڑی کھلوتے ہیں کیوں لائیے دیری

ملکھے شاہ! شوہ تینوں ملسوی، دل نوں ده دلیزی
پیغم پاس! تے ٹولنا کریں نوں؛ بھلیوں ٹلکر دو پھڑی

اب ہم ایسے گم ہوتے

اب ہم ایسے گم ہو سے پریم نگر کے شہر
 اپنے آپ نوں سو دھرتے ہیں، نہ سر باقہ نہ پیر
 کھوئی خودی اپنا پار چلتا، تب ہوتی گل خیر
 ملکھا، شوہ ہے دوہی جہانیں، کوتی نہ دسداغیر

ایک جرف سی حرفی

۱۔ آندیاں توں میں صدقہ رہے ہاں، ہوئیں جاذیاں توں سرووار فی ہاں
 میٹھی پیت انوکھڑی لگ رہی گھڑی پل نہ بیار و سار فی ہاں
 کیسے ڈینکاڑے سے پئے ڈینوں اونسیاں پاؤندی، کانگاں اٹوار فی ہاں
 ملکھا! شوہ تکملی میں ہوتی، سُتی جاگدی بیار چکار فی ہاں



بُلھا! کیہ جاناں میں کون؟

بُلھا! کیہ جاناں میں کون؟

نہ میں مومن و پرستیاں
نہ میں درج کفردی بیت آں
نہ میں پاکاں درج پلیت آں
نہ میں موسئے، نہ فرعون

بُلھا! کیہ جاناں میں کون؟

نہ میں و پرستی پاکی
نہ میں درج شادی نہ غناکی
نہ میں آبی، نہ میں خاکی
نہ میں آتش، نہ میں پوئن

بُلھا! کیہ جاناں میں کون؟

نہ میں بھیت مذہب دا پایا
نہ میں آدم خوا جبا

نہ کجھ اپنا نام دھرا یا
 نہ ویچ بیٹھن، نہ ویچ بخون
 بلکھا! کیہ جانال میں کون؟
 اول آخر آپ نوں جاناں
 نہ کوئی دُوجا ہو رپھاناں
 میتھوں ودھ نہ کوئی سیانان
 بلکھا! اودھ کھڑا ہے کون؟
 بلکھا! کیہ جانال میں کون؟



دوسرہ

چل بلکھا! چل او تھے چلیئے، جھتے سارے امٹھے
 نہ کوئی ساڑھی ذات پچانے، نہ کوئی سانلوں منے



بُلھے نوں سمجھاؤں آئیاں

بُلھے نوں سمجھاؤں آئیاں بھینیاں تے بھبر جائیاں

”من لے بھیا! ساڑا کینا، چھڈ دے نپلا رائیاں
آل بنی اولاد علی نوں توں کیوں لیکاں لائیاں؟“

”جیہڑا سانوں سیدستے دوزخ ملن نزاںیاں
جو کوئی سانوں رائیں آکھے بھشتی پنیگان پائیاں

رائیں، سائیں سبھنی تھائیں، رب دیاں بے پرواںیاں
سوہنیاں پرے ہٹایاں تے گوچھیاں کے گل لائیاں

جے توں لوڑیں باغ بہاراں، چاکرہ ہو جا رائیاں
بُلھے شاہ دی ذات کیتھے چھنیں؟ شاکرہ ہو رضاںیاں



بھینا! میں کندی کندی ہتھی

بھینا، میں کندی کندی ہتھی

پچھی، پڑی پچھواڑی سے رہ گئی، ہتھ دچ رہ گئی جوٹی
 لگے چڑا، پچھے پڑھا، میرے ہتھوں تند تر ڈنی
 بھوندا بھوندا اورا ڈنگا چنب الجھی، تند ٹھی
 بھلا ہو یا میرا چڑا ٹھا، میری جنڈ عذابوں چھپتی
 داج دیج نوں اُس کیہ کرنا جس پیم کلوری منٹھی
 ٹبھا! شوہ نے ناچ سچائے، دھم پی کر گئی

بھینا! میں کندی کندی ہتھی



دوہستہ

بھٹھ نماز ا، چکر ڈوز سے، کلمے بچہ گئی سیاہی
 بکھے شاہ! شوہ اندر وہ ملیا، بھکی مپھر سے لوکانی

پاندھیا ہوا!

جھب شکر دا سینو ہرا لیاویں دے

پاندھیا ہوا!

میں ڈبڑی میں کبڑی ہوئیاں
مرے دکھرے سب بتلاؤیں دے

پاندھیا ہوا!

”لھنگی رٹ گل، ہنچہ پراندا،“

ایہ کہن دیاں نہ سہراویں دے

پاندھیا ہوا!

یاراں لکھ کے کتابت بھجی

کسے گوشے بہ سمجھاویں دے

پاندھیا ہوا!

ملتا! شوہ دیاں مُڑان ہُسراں

کے پتیاں توں جھب دھاویں دے

پاندھیا ہوا!

پانی بھر بھر گئیاں سمجھے

پانی بھر بھر گئیاں سمجھے، آپو اپنی وار
 اک بھرن آئیاں، اک بھر چلیاں
 اک بھلیاں نہیں بانھاں پسار

ہار مھیلاں پائیاں گل وچ، باخھیں چھنکے چوڑا
 لئنیں بک بک بھر بلے، سب اوڑ بسر پورا
 مرک کے شوہ نے جھات نہ پائی، انیویں گیا سنگار

پانی بھر بھر گئیاں سمجھے، آپو اپنی وار

بھتھیں ہندی، پیریں ہندی، سرتے دھڑی گندھانی
 تیل پھیلیں، پاناں دا پڑھ، دندریں مستی لائی
 کوئی جو ستد پیو نہیں بکھتی، دسکریا گھر بار

پانی بھر بھر گئیاں سمجھے، آپو اپنی وار

بکھیا بشوہ دی پنڈھ پویں جے تناں توں راہ پچھانے
 "پون ستاراں" پایسوں منگیا، دایا ترے کانے،
 گوئیکی، ڈوری، کملی ہوتی، جان دی بازی ہار

پانی بھر بھر گئیاں سمجھے، آپو اپنی وار

پتیاں لکھاں میں شام نوں

پتیاں لکھاں میں شام نوں، ملینوں پیا نظر نہ آوے
 آنکھ بنا ڈراونا، کت پدھ رین دھادے
 پاندھے پنڈت جگت کے میں پوچھرہی آں سارے
 پوچھی بید کیا دوس ہے جو اعلیٰ مجاگ ہمارے
 بھاگیا وے جو شیا! اک سچی بات بھی کہیو!
 جے میں ہمینی بھاگ دی، تم چُپ نہ رہیو!
 بھج رکھاں تے بھج جاؤں، سب چ کے کران فیری
 پر دُلڑی، تلڑی، پوچھڑی ہے گل و پیچ پریم زنجیری
 نیندگئی کت دیں نوں، اوہ بھی ویزِ ان میری
 مت سُفٹنے میں آن ملے، اوہ نیشندر کپھڑی
 رو رو جیو ولاندیاں عنم کرنی آن دُونا
 نینوں نیسر بھی نہ چلن، کسے کیت لونا
 سا بتن تُمری پیت سے مجھ کو ہاتھ کیا آیا
 پچھڑ سو لاں سر جھالیا پر تیرا پنځھ نہ پایا
 پریم نگر چل دیتے، جختے دستے کنٹ ہمارا
 بلکھا اشوہ توں منگنی ہاں جے دے نظارا

ٹانگھ ماہی دی جلی آں

ٹانگھ ماہی دی جلی آں

اوہی رات لکدے تارے، اک لشکے، اک لکنہاۓ
میں اٹھائی ندمی کناۓ: پار لانگھن نوں کھلی آں
یں چندن دے شور کناۓ، گھمن گھیرتے مٹاٹھاں بائے
ڈب ڈب موئے تارو بجاۓ، شور کراں تے جھلی آں
یں چندن دے ڈونگھے پاہتے تارو غور طے کھاندے آہے
ماہی مانڈھے پاسدھائے، رہ گئی میں اکلی آں
میں مئن تارو سار کیہ جانا، ونجھ، چپان، ٹلک پڑانا
گھمن گھیرتے ٹانگھ مکانا، رو رو چھاٹاں تیلاں
پار چھناوں جنگل بیلے، او تھے خونی شیر بکھیلے
حجب رب میلوں ماہی میلے، ایں فکر وچ گلی آں
لبھا! شوہ میرے گھراوے، ہار سنگار مرے من بھاڑے
مُنہ مُنکٹ، منتھ تک لگاؤے: جے دیکھے تاں بھلی آں
ٹانگھ ماہی دی جلی آں

توہیوں ہیں، میں ناہیں

توہیوں ہیں، میں ناہیں، سجننا!

توہیوں ہیں، میں ناہیں!

کھوئے دے پرچھا ویں واگنگوں گھوم رہیا من ناہیں

جسے بولاں توں ناے بولیں، چپ رضوان من ناہیں

جسے سونوں توں ناے سونوں، جسے ٹراں توں راہیں

بکھیا انشوہ گھر آیا میرے، جشت دری گھول گھما ہیں

توہیوں ہیں، میں ناہیں، سجننا!

توہیوں ہیں، میں ناہیں!



دومہڑہ

اس کا مکھ اک جوت ہے گھونگٹ ہے سندار

گھونگٹ میں دو چھپ گیا، مکھ پر آنچل ڈار

تیرے عشق نچائیاں

تیرے عشق نچائیاں کر کے تھیا تھیا!

تیرے عشق نے ڈیرا میرے اندر کیتا
بھر کے نہ رپا لہ میں تاں آپے پیتا
جیسے بھڑیں فے طیبا نہیں تے میں مر گئیا

تیرے عشق نچائیاں کر کے تھیا تھیا!

چھپ گیا وے سوچ ، باہر رہ گئی آلالی
وے میں صدقے ہواں ، دیویں مُڑ جے دکھانی
پیرا میں مجھل گئیا ، تیرے نال نز گئیا

تیرے عشق نچائیاں کر کے تھیا تھیا!

ایں عشق دے کر لوں ملینوں ہنگ نہ مائے
لاہو جاندڑے بیڑے کیہے ڈاموڑیاٹے
میری عقل جو بھلی نال مھائیاں دے گئیا

تیرے عشق نچائیاں کر کے تھیا تھیا!

ایں عشقے دی ھنگی وچ مور بولیئدا
 سانوں قبده تے کغبہ سوہنا یار دسیئدا
 سانوں گھائیل کر کے پھیر خبر نہ لئیت
 تیرے عشق سچائیاں کر کے تھیا تھیا!
 بلکہ اشود نے آندامیں عنایت دے بُوہے نامت
 جس نے ملینوں پرانے چوے ساوے تے سوہے
 بمال میں ماری ہے اڈی ہل پایا ہے وہیا
 تیرے عشق سچائیاں کر کے تھیا تھیا!



دوہڑہ

ات کھڑکے، دُکڑ و بچے، بتا ہو وے چلھا
 آن فقیر تے کھا کھا جاؤ ان، راضی ہو وے نکھا



جس تن لگیا عشق کمال

جس تن لگیا عشق کمال
ناچے بے سرتے بے تال

دزد مند نوں کوئی نہ چھیڑے
جس نے آپے دکھ ہھیڑے
جمنا جیونا مول اکھیڑے
بُوچھے اپنا آپ خیال

جس تن لگیا عشق کمال
ناچے بے سرتے بے تال

جس نے ویس عشق دا کیتا
ڈھر درباروں فتوٹے لیتا
جڈوں حضوروں پیالہ پیتا
کجھ نہ رہیا جواب سوال

جس تن لگیا عشق کمال
نلچے بے سرتے بے تال

جس دے اندر وستیا یار
 اُمّھیا یار و یار پچھار
 نہ اوہ چاہے راگ نہ تار
 آئیوں بیٹھا کھیڈے حال
 جس تن لگیا عشق کمال
 ناچے بے صرتے بے تال
 بُلھیا! شوہ ننگر سچ پایا
 جھبھوٹھا رو لا سجھ مکایا
 سچیاں کارن سچ سنا یا
 پایا اُس دا پاک جمال
 جس تن لگیا عشق کمال
 ناچے بے صرتے بے تال



جند کڑکی دے منہ آئی

جند کڑکی دے منہ آئی

عشق تُساڑا مینوں دسدا پریت کو لوں بھارا
اک بھڑی دے دیکھن کارن چک ریاس سارا
محنت ملے کہ بلدی ناہیں، ڈاہڈے دی اشناقی

جند کڑکی دے منہ آئی

پاکاں دا ہے وحی دید، میرے تیس آپے ہو وو
جا گدیاں سنگ میرے جا گو؛ سو نواں، ناں سو نو
جس نے تیں سنگ پریت لگانی، کیہڑے سکھ سوانی

جند کڑکی دے منہ آئی

جگ وچ روشن نام تُساڑا، عاشق توں کیوں نہ ہے نہ
و تور سو وچ بیتل دے، اپنا بھیت نہ دسدے ہو
اوھکڑے وچکاروں پھڑ کے میں اُٹی لٹکانی

جند کڑکی دے منہ آئی



بُورنگ زنگیا گوہڑا زنگیا

بُورنگ زنگیا گوہڑا زنگیا، مرشد والی لالی اویار
 در معانی کی دھوم مچی ہے، نیناں تو گھنڈا دکھالیں اویار
 زلف سیاہ و بیج ہویدی بضیا، اوہ چکھار دکھالیں اویار
 صتم بیکم عئی ہویاں، لاںیاں دی لمح پالیں اویار
 موٹوا قبیل آٹ تموٹوا مولی نوں پھیر جوالیں اویار
 اوکھا جھیرا عشقے والا، سنبل کے پیر کانیں اویار
 ہر شے اندر توں آپے ہیں، آپے دیکھ دکھالیں اویار
 بلکھیا بشوہ گھر میرے آیا، بکر ناچ دکھالیں اویار
 بُورنگ زنگیا گوہڑا زنگیا، مرشد والی لالی اویار



چُپ کر کے کریں گزارا

چُپ کر کے کریں گزارے نوں
 سچ سُن کے لوک نہ سہندے نہیں
 سچ آکھیے تے مگل پیشیدے نہیں
 پھر سچے پاس نہ بہندے نہیں
 سچ میٹھا عاشق پیارے نوں

سچ شرع کرے بربادی اے
 سچ عاشق دے گھر شادی اے
 سچ کردا نویں ابادی اے
 جیہا شرع طریقہ تھا اے نوں

چُپ عاشق توں نہ بہندی اے
 جس آئی پت سوگندری اے
 جس ماہل سہاگ دی گندھی اے
 چھڈ دنیا کوڑ پسارے نوں
 چُپ کر کے کریں گزارے نوں

چلو دیکھیے اوس مستانٹے نوں

چلو دیکھتے اوس مستانٹے نوں
 جدھی ترنجناں دے وچ پئی اے دھم
 اوه تے مے وحدت وچ زنگدا اے
 نہیں پسچھا "ذات دے کیہ ہوتم !"
 چدھا شور چوپھیر پیا پیشدا اے
 اوہ کول تیرے نت رہندا اے
 کتے "نخت آقدب" کہندا اے
 کتے آکھدا اے "فی آنفِ سکم"
 چھڈ جھوٹھ بھرم دی پستی نوں
 کر عشق دی قلم مُستی نوں
 گئے پہنچ سجن دی بستی نوں
 جو ہوئے غمی، بگم تے صم

نہ تیرا اے نہ میسا اے
 جگ فانی جھگڑا جھیڑا اے
 پنا مرشد رہبر کیہڑا اے
 پڑھو، فَإِذْ كُرُونَى أَذْكُرُكُمْ“

مکھے شاہ! ایسے بات اشارے دی
 جھخاں لگئی تانگھ نظارے دی
 دک پئی منزیل و سخارے دی
 ہے یہد اللہ فَوَقَ آیُهِ دیکھم



مجھ واسا کیہ اشنائی دا
 ڈر لگدا بے پروابی دا



خلق تماشے آئی یار

خلق تماشے آئی یار!

اج کیہ کیتا؟ کل کیہ کرنا، بھٹھے اسادا آیا!
ایسی واہ کیا رمی نبھی، چڑیاں کھیت ونجایا

اک الانھیا سیاں دا بے، دو جا ہے سنار
ننگ ناموس ایتوں دے ایتھے، لاہ پکڑ می بھوکیں مار

نڈھا کردا ہڈھا کردا، آپر اپنی وار می
کیہ بی بی، کیہ باندی لوٹھی، کیہ وھوں بھٹھیا ری

ملتا شوہ نوں دکھن جاوے، آپ بہانہ کردا
گونو گونی بھانڈے کے گھر کے ٹھیکریاں کروھرا

ایہ تماشا دیکھ کے چل پو، اگلا دیکھ بازار
واہ واپسی پئی دربار، خلق تماشے آئی یار

دل لوچے ماہی یار نوں

دل لوچے ماہی یار نوں :
 اک ہس ہس گلائ کر دیاں
 اک روندیاں دھوندیاں پھر دیاں
 کہو پھلی سبنت بہار نوں

دل لوچے ماہی یار نوں
 میں نخاتی وصوتی رہ گئی
 کوئی گندھ سمجھن دل بہ گئی
 بجاه لا دیے ہار سنگار نوں

. دل لوچے ماہی یار نوں
 میں دُوتیاں گھائیں کیتی آں
 سو لال گھیر چون پھریوں لیتی آں
 گھر آ ماہی دیدار نوں

دل لوچے ماہی یار نوں



ڈھلک گئی چرخے دی ہتھی

ڈھلک گئی چرخے دی ہتھی، کیتا مول نہ جاوے
 تخلے نوں وَل پے پے جاندے، کوں لہار سداوے
 تخلے توں وَل لاہیں لہارا، تندی ٹٹ ٹٹ جاوے
 گھڑی گھڑی ایہ جھو لے کھاندا، پھلی اک نہ لاهوے
 پیتا نہیں جو بیڑی بھنا، باڑھ ہتھ نہ آوے
 چمڑیاں اُتے چورپنہاں، ماحل پی بڑلاوے
 ڈھلک گئی چرخے دی ہتھی، کیتا مول نہ جاوے

دن پڑھیا کد گزے، مینوں پیس رامگھ دکھلاؤے
 ماہی چھڑا گیا نال ہمیں دے، کتن کس نوں بھادے
 چت ول یار اتے ول اکھیاں، ول میرابیے دھادے
 تینجن کتن سدن سیاں، پر ہمیں ڈھول دجاوے
 عرض ایہو، مینوں آن ملے ہن، کوں وسیلہ جاوے
 سے مناں واکت لیا بلھا، مینوں شوہ گل لاؤے
 دن پڑھیا کد گزے، مینوں پیسرا منہ دکھلاؤے

”رانجھا رانجھا“ کر دی

”رانجھا رانجھا!“ کر دی ہُن میں آپے رانجھا ہوئی
سد و مینوں ”دھیس د رانجھا“ ”ہیر“ نہ آکھو کوئی

رانجھا میں وچ، میں رانجھے وچ، غیر خیال نہ کوئی
میں نہیں، اوه آپ ہے، اپنی آپ کرے دل جوئی

جو کچھ سادھے اندر وستے ذات اسادی سوتی
جس دے نال میں نیونٹھ لگایا اوہ بوجیسی ہوئی

چھپتی چادر لاه سبٹ گڑتی ہے، پہن فقیریاں لوئی
چھپتی چادر داغ لگسپی، لوئی داغ نہ کوئی

تحنث ہزارے لے چل بکھیا، سیالیں ملے نہ ڈھوئی
”رانجھا رانجھا“ کر دی ہُن میں آپے رانجھا ہوئی



روزے حج نماز نی مائے

روزے، حج، نماز نی مائے
 یئنُوں پیانے آن بھلائے
 جاں پیا دیاں خبڑاں پلیاں
 منطق، سخو سبھے بھل گکیاں
 اُس اند دے تار بجاۓ

روزے، حج، نماز نی مائے
 یئنُوں پیانے آن بھلائے

جاں پیا میرے گھر آیا
 بھلی یئنُوں شرح و قایہ
 ہر منظر و حج اوہا دسدا
 اندر باہر جبلوہ اس دا
 بھلے لوکاں خبر نہ کائے

روزے، حج، نماز نی مائے
 یئنُوں پیانے آن بھلائے



سب اکو رنگ کپاہیں دا

سب اکو رنگ کپاہیں دا

تافی ، تانا ، پیٹا ، نلیاں

پلیجھد ، نڑاتے چھتاں چھلیاں

آپو اپنے نام جتاون

وکھو وکھی جائیں دا

سب اکو رنگ کپاہیں دا

پرولنسی ، پئنسی ، کھدر ، دھوتر

ملل ، خان ایکا سوتر

پونی وچوں باہر آوے

بھکوا بھیں گسائیں دا

سب اکو رنگ کپاہیں دا

کڑیاں ہتھیں چھاپاں چھلے
 اپنے اپنے نام سوئے
 سبھا اکا چاندی آگھو
 کٹگن، چورا بائیں دا
 سب اکو رنگ کپا میں دا



بلکھاپی شراب تے کھاہ کیاں، پر بال بڈاں دیں آں
 چوری کرتے بھن گھر رب دا، اس نھکاں دے ٹھگ نہیں



ستے ونجارے آئے

ستے ونجارے آئے نی مائے، ستے ونجارے آئے
لالاں دا اودہ دنج کریندے، ہوکا آکھ سنائے

مُنیا ہوکا، میں دل گزرنی میں بھی لال لیں وال؛
اک نہ اک کنائ پچ پاکے لوکاں نوں دکھلا وال؛

کچی کچی، ویہاچ نہ جانائ، لال ویہاجن چسلی
پلے خپ نہ، ساکھ نہ کائی، ویکھو ہارن چسلی

باں میں مل اونھاں توں پچھیا، مل کرن اوہ بھارے
ڈھر سوتی واکدے نکھاپدا، اوہ پچھن سربارے

جیہڑیاں گئیاں لال ویہاجن، اوہنھاں سیس اہمئے
ستے ونجارے آئے نی مائے، ستے ونجارے آئے



سیّونی رل دیو و دھائی

سیّونی رل دیو و دھائی
میں بہ پایا رنجھا ماہی

اج تاں روز مبارک پڑھیا
رانجھا ساؤے ویہڑے وڑیا
ہتھ کھونڈی سرکبیل وھڑیا
چاکاں والی شکل بناتی

مکٹ گوال دے اندر ڈالدا
جنگل جوہاں وچ کس ڈل دا
ہئے کوئی اللہ دے ول بھدلدا
اصل حقیقت خبر نہ کافی

مُلکھے شاہ اک سودا کیتا
 کیتا، زہر پالہ پینا
 نہ کجھ لاما ٹوٹا لینا
 دکھ درداں دی گھڑی چانی
 سیونی رل دیو ودھائی
 میں بر پایا راجھا ماہی



دھرممال دھڑوانی وسدے، ٹھاکر دوائے ٹھگ
 وچ سیت کر سیتے رہندے، عاشق رہن الگ



عشق دی نویوں نویں بہار

عشق دی نویوں نویں بہار

جال میں سبق عشق دا پڑھیا
مسجد کولوں جیوڑا ڈریا
پچھ پچھ مٹاکر دوارے ڈڑیا
جتنے وجہے ناد ہزار

عشق دی نویوں نویں بہار

دید قراناں پڑھ پڑھ تھکے ،
سجدے کر دیلیں گھس گئے متھے
نہ رب تیرتھ ، نہ رب سکتے
جب پایا ت سن نور انوار

عشق دی نویوں نویں بہار

پھوک مصلی ، بھن سٹا لوٹا
نہ پھر شیخ ، عاصما ، سوٹا
عاشق کہندے دے دے ہو کا
”ترک حلالوں ، کماہ مردارا“
عشق دی نویوں نویں بہار

ہیر رانچے دے ہو گئے میلے
 بھلی ہسیر دھونڈنیدی بیلے
 رانچن یار بغل درچ کھلے
 سُرت نہ رہیا، سُرت سنچاڑ
 عشق دی نویوں نویں بہار



وصل ہویاں میں نال سجن دے شرم حیاںوں گوکے
 درچ چمن میں پنگ دھپایا یارستی گل لاکے



علمون بس کریں اوپار

علمون بس کریں او یارا
 اکو الف ترے درکار
 علم نہ آوے وچ شمار
 جاندی عُمر، نہیں اعتبار
 اکو الف ترے درکار
 علمون بس کریں او یارا
 علمون بس کریں او یارا
 پڑھ پڑھ، لکھ لکھ لاویں ڈھیر
 ڈھیر کتاباں چنار چھپیر
 گردے چانن، وچ انھیر
 پچھو: "راہ" تے خبر نہ سار
 علمون بس کریں او یارا

پڑھ پڑھ نفس نماز گزاریں
 اچیاں بانگاں چانگھاں ماریں
 منہر نے چڑھ وعظ پکاریں
 کیتا تینوں علم خوار
 علموں لبس کریں او یارا

علموں پئے قضیے ہور
 اکھال رائے انتھے کور
 پھڑدے سادھ تے چھڈن چور
 دوہیں جہاں میں ہون خوار
 علموں لبس کریں او یارا

پڑھ پڑھ شیخ مشائخ کہاویں مشیخ
 اُٹے بنسے گھروں بناویں
 بے علام نوں لٹ لٹ کھاویں
 جھوٹے سچے کریں اقرار
 علموں تبس کریں او یارا

پڑھ پڑھ ملّاں ہوتے ناضی
 اللہ علمان با جھوں راضی
 ہوئے ہر ص دنوں دن تازی
 ٹینوں کیتھ بھر خوار
 علموں بس کریں او یار!

 پڑھ پڑھ مشے پیا سادیں
 کھانا شک شبھے دا کھاویں
 دستیں ہور، تے ہور کماویں
 اندر کھوٹ، باہر سچیاں
 علموں بس کریں او یار!

 چدمیں سبق عشق دا پڑھیا
 دریا دیکھ وحدت دا وڑیا
 گھمن گھیراں فے زوج اڑیا
 شاہ عنایت لایا پار!
 علموں بس کریں او یار!



کت کڑے، نہ دت کڑے

کت کڑے، نہ دت کڑے
لاہ چھلی، بھروٹے گھت کڑے

مال پیو تیرے گندھیں پایاں

ابھے نہ تینوں سُرتان آیاں

دُن مخواڑے تے چا مکایاں

نہ آسیں پیکے دَت کڑے

کت کڑے، نہ دت کڑے

بے داج وہونی جاویں گی

تاں نکے بھلی نہ بجاویں گی

توں شوہ نوں کوی رجباویں گی

کبھئے فقراء دی مت کڑے

کت کڑے، نہ دت کڑے

تیرے نال دیاں داج زنگائے فی
اویخاں سوہے سا لوپائے فی
توں پیراۓ کیوں چائے فی
جا او تھے لگسی تبت کڑے
کت کڑے، نم دت کڑے

شوہ، بُلھیا، گھر اپنے آؤے
چوڑا بھڑا تدے سہادے
گن ہوسی تاں مگلے لگادے
ہمیں روئیں نینیں رت کڑے
کت کڑے، نم دت کڑے
لاہ چھلی، بھروٹے گھت کڑے



کتے تیھوں اُتے

راتیں جاگیں، کریں عبادت
راتیں جاگن کتے: تیھوں اُتے

بھونکن توں بند مول نہ مندے
جا رُڑی تے سُتے: تیھوں اُتے

خصم اپنے دا در نہ چھڈ دے
بھانویں وجن بختے: تیھوں اُتے

بُلھے شاہ! کوئی رخت ویہاج لے
ہنیں تے بازی لے گئے کتے
تیھوں اُتے



کدی آئل یار پیاریا!

دُور و دُور اساتھوں گیتوں
اصلاتے جا کے نہ رہیوں
کیوں قصر قصر و ساریا
کدی آئل یار پیاریا

درکھنڈا خشن عذاب دا
بڑا حال ہو یا پنجاب دا
روچ ہاویے دوزخ ساڑیا
کدی آئل یار پیاریا

کدی آؤیں دُده پرواریا
تیر سے ڈکھاں سنوں ماریا
مُنہ بارھویں صدی پساریا
کدی آئل یار پیاریا

بلخا! شوہ میسکر گھر آؤسی
 میری بلندی بجاہ بُجھاو سی
 نایت عنایت دم دم نال چتا ریا
 کدمی آئں یار پیاریا



عاشق ہولیوں ربت دا، ہوتی ملامت لائکھ
 تینوں "کافر! کافر!" آکھدے، توں آہو آہو آکھ



کدمی موڑ ہماراں ڈھولیا!

کدمی موڑ ہماراں ڈھولیا

تری وٹاں توں جی گھولیا

میں بختی دھوتی رہ گئی

کوئی گندھ سمجھن دل بے گئی

کوئی سخن اُلا بولیا

کدمی موڑ ہماراں ڈھولیا

تری وٹاں توں جی گھولیا

شوہ، بلہا، جسد گھر آؤسی

ہری بلدی بھاہ بجھاؤسی

جتھے دکھاں نے منہ کھولیا

کدمی موڑ ہماراں ڈھولیا

تری وٹاں توں جی گھولیا



کر کتن ول دھیان گڑے

کر کتن ول دھیان گڑے

نہت متبیں دیندی ما، دھیا!
کیوں پھرنی ایں آئیوں، آ دھیا!
نہ شرم جیا نوں گوا دھیا!
توں کے تاں سمجھ نداں گڑے
کر کتن ول دھیان گڑے

نہت متبیں دیاں ولی نوں
اس بھولی، کملی، جھلی نوں
جد پوسی وخت اکلی نوں
ند ہا! ہا! کرسی جاں گڑے
کر کتن ول دھیان گڑے

اج گھر وچ نویں کپاہ گڑے
 توں محجب محجب ویناڈاہ گڑے
 روں ول، پنجاوَن جاہ گڑے
 پھیرکل نہ تیرا جان گڑے
 کرکتن ول دھیان گڑے

 ایہ پیکا راج دن چار گڑے
 نہ کھید و کھید گزار گڑے
 نہ دھلی رُوہ، کر کار گڑے
 گھر بار نہ کر ویران گڑے
 کرکتن ول دھیان گڑے

 توں سدا نہ پیکے رہنا اے
 نہ پاس امڑی مے بہنا اے
 بھا! انت وچھوڑا سہنا اے
 وس پئیں گی سس نہان گڑے
 کرکتن ول دھیان گڑے

کت کے نی کجھ، گناہے نی
 ہن تانی تند اٹاہے نی
 توں اپنا داج زنگاہے نی
 توں تد ہوئیں پر دھان گڑے
 کر کتن ول دھیان گڑے
 کرمان نہ حُسن جوانی دا
 پردیس نہ رین سیلانی دا
 اس دُنیا جھوٹھی فانی دا
 نہ رُسی نام نشان گڑے
 کر کتن ول دھیان گڑے
 اک اوکھا ولیا آوے گا
 سب ساک سین بچھ جاوے گا
 کر مدد پار لئنگھا دے گا
 اوہ ملتھے دا سلطان گڑے
 کر کتن ول دھیان گڑے



کوئی پچھو دلبر کیہے کردا؟

کوئی پچھو دلبر کیہے کردا؟ ایہ جو کردا سو کردا!

وچ میت نماز گزارے، بست خانے جا وڑدا

آپ اکو، کئی لکھ گھراں دے، مالک ہے گھر گھروا

اکے گھروچ رسدے وسدے نہیں رہندا امچ پردا

بجت ول ویکھاں اُت ول اوہ، ہر دی سنگت کردا

وخت دے دیا دے اندر منب جگ دیستے تردا

ملکھیا اشوه داعشق بھیلا، رت پنیدا گوشت چردا

کوئی پچھو دلبر کیہے کردا؟ ایہ جو کردا سو کردا!



کیسی توبہ!

کیسی توبہ ہے ایہ توبہ، الیسی توبہ نہ کریا ر

مُوکھوں توبہ، دلوں نہ کردا، اس توبہ تھیں ترک نہ پھردا
کس غفلت نے پالیو پردا، تینوں بخشے کیوں غفار

سائیں دے کے لویں سوتے ٹھڈیاں اُتے بازی لائے
مسلمانی اوہ کھوں پائے جس دا ہودے ایہ کردار

جنت نہ جانا اوتحے جاویں، حتی بیگانہ مکر کھاویں
گوڑ کتاباں سرتے چاویں، ہو وے کیہ تیرا اعتبار

ظالم ظلموں ناہیں ڈرے، اپنی کیتوں آپے مردے
ناہیں خوف خدا دا کر دے، ایتحے اوتحے ہون خوار

کیسی توبہ ہے ایہ توبہ، الیسی توبہ نہ کریا ر



کیوں اوہلے بہہ بہہ جھا کیدا؟

کیوں اوہلے بہہ بہہ جھا کیدا؟

ایہ پردا کس تول را کھیدا؟

تیں آپ ہی آپے سارے ہو
کیوں کہیے؟ تیں نیازے ہو
آئے آپ اپنے نظارے ہو
وچ برزخ رکھیں خاکی دا

جس تن وچ عشق دا جوش ہو یا
اوہ بے خود تے بے ہوش ہو یا
اوہ کیونکر بہے خموش ہو یا
جس پیالہ پیتا ساتی دا

تیں آپ اساں ول دھائے جی
 کد رہندے پھੜے پھੜپاتے جی
 تیں شاہ عنایت بن آئے جی عینت
 ہُن لالا نین جھاکیدا

لہما ! تن بھاہ دی بھاٹھی کر
 اگ بال ہڈاں ، تن مائی کر
 ایہ شوقِ مجتت باٹی کر
 ایہ مُھوا کس پڑھ چاکھیدا

کیوں او ہے بَ بَ جھاکیدا
 ایہ بُردَا کس توں راکھیدا



کیہ بیدر داں دے سنگ یاری!

کیہ بیدر داں دے سنگ یاری!

روؤں اکھیاں زار و زاری

سانوں گئے بیدڑوی چھڈ کے
سینے سانگ ہجر دی گڈ کے
جسموں جنڈ نوں لے گئے کڈ کے
ایہ گل کر کر گئے ہمیں ساری

کیہ بیدر داں دے سنگ یاری!

بیدر داں دا کیہ بھروس

خوف نہیں دل اندر ماس

چپڑیاں مت ، گناہاں ہاں

مگروں ہس ہس تاثری ماری

کیہ بیدر داں دے سنگ یاری!



گل روئے لوکاں پائی اے

گل روئے لوکاں پائی اے

سچ آگھ مناں کیوں ڈرنا ایں

اس سچ پچھے توں تزا ایں

سچ سدا آبادی کرنا ایں

پچ وست اچبھا آئی اے

گل روئے لوکاں پائی اے

شاہ رگ تھیں اوہ دندا نیڑے

لوکاں پائے لئے جھیڑے

یاں کے جھگڑے کون نیڑے

بھج بھج کے عمر گوانی اے

گل روئے لوکاں پائی اے

۱۱

آؤں کہ گئے، پھیر نہ آئے
آؤں دے سب قول بھلائے
میں بھلی، بھل نہیں لگائے
کیہے ملے سن ٹھگ بیوپاری
کیہے بیدرداں دے سنگ یاری
روؤں اکھیاں زار و زاری



گل سمجھو لئی تے رولا کیہے
ایہ رام، رحیم تے مولا کیہے



گھڑیاں دیوں نکال نی

گھڑیاں دیوں نکال نی
 اچ پی گھر آیا لال نی
 گھڑی گھڑی گھڑیاں بجاوے
 رین وصلن دی پیا گھٹاؤے
 میرے من دی بات جے پاوے
 ہنقوں چا سئے گھڑیاں نی
 گھڑیاں دیوں نکال نی

 انحد باجا بجھے سہانا
 مُظہب اس گھڑا تان ترانا
 بھللا صوم ! صلات دو گانہ
 مدھ پیالہ دین کلال نی
 گھڑیاں دیوں نکال نی

وکھ دلدر اٹھ گیب سارا
 نکھ دیکھاں تے عجب نظارا
 رین ودھی، کچھ کرو پسara
 دن آگے وھرو دیوال فی
 گھڑیالی دیو نکال فی

ٹونے کامن کیے بتیرے
 بھرے آئے وڈ وڈیرے
 تاں جانی گھر آیا میرے
 رانخ لکھ ورہے اُس نال فی
 گھڑیالی دیو نکال فی

مُلجمیا اشوہ دی سیچ پیاری
 فی میں تار نہماںے تاری
 کوئی کوئی مرنی آئی داری
 ہُن وچھڑن ہویا محال فی
 گھڑیالی دیو نکال فی
 اج پی گھر آیا لال فی



گھونگٹ او ھلے نہ لک سجننا!

گھونگٹ او ھلے نہ لک سجننا
میں مشتاق دیدار دی ہاں!

تیرے باجہ دیوانی ہوئی
ٹوکاں کرے لوک سبھوئی
جیسکر یار کریں دلخوئی
تال فرماد پچار دی ہاں
گھونگٹ او ھلے نہ لک سجننا،
میں مشتاق دیدار دی ہاں!

مُفت وِکانڈی جاندی باندی
مل ماہی چند آئیوں جاندی
اک دم ہجڑ نہیں میں ساہنڈی
بلیں میں گلزار دی ہاں
گھونگٹ او ھلے نہ لک سجننا
میں مشتاق دیدار دی ہاں



ماڻي قدم کرئندی یار

ماڻي جوڑا، ماڻي گھوڑا، ماڻي دا اسوار
ماڻي نوں ماڻي دوڑا، ماڻي دا گھرکار
ماڻي قدم کرئندی یار
ماڻي نوں ماڻي مارن لگتی، ماڻي دا ہتھيار
جس ماڻي پر ہستی ماڻي، تis ماڻي ہنکار
ماڻي قدم کرئندی یار
ماڻي پاغ، بیغچپے ماڻي، ماڻي دی گلزار
ماڻي نوں ماڻي دکھن آئي، ماڻي دی اے بہار
ماڻي قدم کرئندی یار
چار سیاں رل کھیدن لگیاں، پنجویں وچ سردا
ہس کھید مظر ماڻي ہویاں، پوندیاں پئر پسار
ماڻي قدم کرئندی یار



مری بکل دے وچ چورا

مری بکل دے وچ چورا، نی، مری بکل دے وچ چورا

سادھو کس نوں گوک مُننا، مری بکل دے وچ چور
چوری چوری نکل گیا تے جگ وچ پے گیا شو
مری بکل دے وچ چور

جس جاتا تیں جان، لیا، تے ہور ہوئے جھُر مور
چک گئے سارے جھگڑے جھیرے، نکل پایا کوئی ہو
مری بکل دے وچ چور

عِرشِ مُتّوَر بالگاں نلیاں، مُنیاں تخت ہوئ
شاہ عِنایت کُنڈیاں پائیاں، ملک چھپ کھندا ڈور

مری بکل دے وچ چورا، نی، مری بکل دے وچ چورا



مل لتو سہیل طلیو

مل لتو سہیل طلیو، مری راج گھیل طلیو، میں ساہور یاں گھر جانا
تُساں بھی ہو سی اللہ بھانا، میں ساہور یاں گھر جانا

اماں بابل دا ج بخوتا، اک پولی اک چینی
داج تھناں دا دیکھ کے ہُن میں ہنجو بھر بھر رُنی
اک وچھوڑا سیاں دا ہویں ڈاروں کوئی وچھنی

رنگ برنگے صوں اپنے جاندے چرنسی جی نوں
ایمول دے دکھناں بجاواں، الگے سونیاں کیمُوں
سُس نیانماں دلیوں طعنے بڑی منوشی میمُوں

ایتھے سانوں رہن نہ ملدا، جانا وار و واری
چگک چکیرے کٹر مُنگاتے، میں کیمی دی نہہاری
جس گُن پتے، بول سوتے، سوئی شوہ نوں پیاری

مل لتو سہیل طلیو، میری راج گھیل طلیو، میں ساہور یاں گھر جانا
تُساں بھی ہو سی اللہ بھانا، میں ساہور یاں گھر جانا

مُنْهَ آتِي بات نہ رہندی اے

پچ کہواں تے بھانبر مچدا اے
 جھوٹھ آکھیاں کجھ نہ بچدا اے
 جی دوہاں گلائ توں جمدرا اے
 پچ پچ کے دیسجا کہندی اے
 منہ آتی بات نہ رہندی اے
 ایہ تلکن بازی دیسدا اے
 تھم تھم کے ٹرو انھیدا اے
 در اندر دیکھو کیسدا اے
 کیوں خلقت باہر دھونڈنیدی اے
 منہ آتی بات نہ رہندی اے
 حس پایا بھیت قلندر دا
 راہ کھوجیا اپنے اندر دا
 اوہ واسی ہے تلکھ مندر دا
 جھتے کوئی نہ چڑھدی لہندی اے
 منہ آتی بات نہ رہندی اے

اک لازم شرط ادب دی اے
 سانوں بات معلومی سب دی اے
 ہر ہر وچ صورت رب دی اے
 کتے ظاہر ، کتے چھپیندی اے
 مئنہ آئی بات نہ رہندی اے
 اسال پڑھیا علم تحقیقی اے
 او تھے اکو حرف حقیقی اے
 ہور جھگڑا سب وھیکی اے
 الیں رولا پاپا بہندی اے
 مئنہ آئی بات نہ رہندی اے
 شوہ ، بلٹھا ! ساں تھیں وکھ نہیں
 بن شوہ دے دو جا . کھ نہیں
 پر ویکھن والی اکھ نہیں
 تھیں جان جڈایاں سہندی اے
 مئنہ آئی بات نہ رہندی اے



مولاناً آدمی بن آیا

مولاناً آدمی بن آیا

آپے سہو، آپے چھتا، آپے مارن دھایا

آپے صاحب، آپے برد، آپے مل دکایا

مولاناً آدمی بن آیا

بازِ گر کیہ بازی کھیڈی ہدینوں پتلی وانگ نچایا

میں اس تالی پر نچناں ہاں جو گت مت یار لکھایا

مولاناً آدمی بن آیا



میں اُڈیکاں کر رہی

میں اُڈیکاں کر رہی، کدمی آ، کر پھیرا
 پچشماں سیچ وچائیاں، دل کیتا وہڑا
 توں لٹکنیدا آوڑیں شاہ غنایت میرا نات
 میں اُڈیکاں کر رہی، کدمی آ، کر پھیرا
 اوہ اجھا کون ہے جا آکھے جیہڑا
 میں ورج کیہ تقصیر ہے، میں بردا تیرا
 تیں باجھوں مرا کون ہے، دل ڈھانہ میرا
 میں اُڈیکاں کر رہی، کدمی آ، کر پھیرا
 ہتھ کنگن، باندھ چوڑیاں، گل نورنگ چولا
 ماہی مینوں کر گھیں کوئی راول رو لا
 جل بل وھائیں ماریاں، دل پتھر تیرا
 میں اُڈیکاں کر رہی، کدمی آ، کر پھیرا
 بھتیا اشودہ دے واسطے دل بھڑکن بھائیں
 اُرکھا پنیدا پریم دا، دکھ گھٹدا ناہیں
 دل ورج دھکتے جھیر دے، بس وھائیں میرا
 میں اُڈیکاں کر رہی، کدمی آ، کر پھیرا

میں تیرے قربان

میں تیرے قربان

ویہڑے آڈر میرے

تیرے جیسا ہور نہ کوئی

ڈھونڈاں جنگل بسلا، روہی

ڈھونڈاں تاں سارا جہاں

میں تیرے قربان ویہڑے آڈر میرے

رانجھا لوکاں ویچ کہیںدا

اوکھاں بھاؤیں چاک ہمیں دا

سادا تے دین ایمان

میں تیرے قربان ویہڑے آڈر میرے

شاہ عنایت سائیں میرے

ماپے چھوڑ لگی لڑ تیرے

لالیاں دی لج جبان

میں تیرے قربان

ویہڑے آڈر میرے

میں چوہرھیڑی آں پئے صاحب دے درباروں

میں چوہرھیڑی آں پئے صاحب دے درباروں
پیروں نئگی، سروں جھنڈولی، سنبھیا آیا پاروں
تڑ برات کجھ بندانہیں، کیہ لیسان سناروں
وھیان کی چھبیلی، گیان کا بھارو، کام کرو وھنہت بھاروں
پکڑاں چھپلی، حرص اُداوں، چھٹاں مالگزاروں
قاضی جانے، حاکم جانے، فارغخانی بیگاروں
رات دنیں میں ایہو مستگدی؛ دُور کر درباروں
میں چوہرھیڑی آں پئے صاحب دے درباروں
کیا چوہرھیڑی، کیا ذات چوہرھی دی، ہر کوئی ساتوں نتے
کر کار بیگار ارحتیا ہونا جاں پر سائیں دستے
کیہ کجھ پلتی، لاگ چوہرھی دا گھنڈی اور سرہانا
جو کجھ دتا آپ سائیں نے سوگھرے کے جانا
پھٹا پرانا بھاگ اسادا، بھنکھ، ملکڑ: سچ، بیحہ
فاتح کردا کا، منگن پن: چال اسادی ایمہ
رچھ رچھوڑتے تینے کلنے ایه اسادی کاروں
میں چوہرھیڑی آں پئے صاحب دے درباروں



میں کُٹنبا چُن چُن ہاری

میں کُٹنبا چُن چُن ہاری

ایں گُٹب دے خار بھلیرے! اڑ اڑ بُچن پاڑی
 ایں گُٹب داح لکم کرڑا، ظالم ہے پوواری
 ایں گُٹب دے چار مق تم، ملہے منگدے بھاری
 ہورناں چلگیا پھوپھیا، بھبہ لئی میں پٹیاری
 چُگ چُگ کے جو ڈھیری کیتا، آن لئے بیوپاری

اوکھی گھانی مشکل پینڈا، سرتے گھڑی بھاری
 عملاء والیاں سب لئکھ گئیاں، رہ گئی اوگنہاری
 ساری عمر اکھیڈ گوانی، اوڑک بازی ہاری
 میں کمین، کچی، کوچی، یے گون کون دچاری
 بلھا شوہ دے لائی ناہیں، شاہ عِنایت تاری
 میں کُٹنبا چُن چُن ہاری



بِينُوں لگڑا عِشق

بِينُوں لگڑا عِشق اُولڑا
 اُول دا ، روز اُل دا
 دچ کڑا ہی تل تل پاوے
 تلیاں نوں چاتندا
 موبایاں نوں ایہ ول ول مارے
 دلیاں نوں چا دلدا
 کیا جاناں کوئی چنگ لکھی اے
 نت سوں کلچے سل دا
 بلکھا ! شوہ دا نیوں انوکھا
 اوہ نہیں رلایاں رُلدا
 بِينُوں لگڑا عِشق اُولڑا
 اُول دا ، روز اُل دا



واہ وار مز سجن دی

واہ وا، رمز سجن دی ہورا!
 کوٹھے تے چڑھ دیواں ہوکا
 عشق دہا جو کوئی نہ لوکا
 اس دا مول نہ کھانا دھوکا
 جگل، بستی ملے نہ مٹھور

دے دیدار ہویا جدراہی
 اپن نچیت پئی گل بچاہی
 ڈیڑی کیتی بے پرواہی
 یمنوں بلیا ٹھگ لاہو
 واہ وا، رمز سجن دی ہور

عاشق پھر دے چپ چاہتے
 جیسے منست سدا، مده ماتے
 دامِ زلف دے اندر بچا تے
 او تھے چلے وس نہ زور

بُلکھیا! شوہ نوں کوئی نہ دیکھے
 جز دیکھے سو کسے نہ لیکھے
 اُس وارنگ، نمرود پ، نہ رکھیا اے
 اوہی ہو وے ہو کے چور
 واہ وا! رمز سمجھن دن ہورا



ہندو نہیں، نہ مسلمان

ہندو نہیں، نہ مسلمان بے تربخن، تج ابھاں
 سنتی نہ، نہیں ہم شیعا صلح گل کا مارگ لیتا
 بھکھتے نہ، نہیں ہم رجتے ننگے نہ، نہیں ہم کچتے
 روندے نہ نہیں ہم ہندے انجڑے نہ، نہیں ہم وسدے
 پاپی نہ، مددھرمی ناں پاپ پن کی راہ نہ جائے
 بلکھتے شاہ! جو ہر چلت لے
 تُرک اور ہندو دو جن تیاگے



پاپڑھیاں توں نداہاں میں، پاپڑھیاں توں نداہاں!
 عالم فاضل میرے بھائی، پاپڑھیاں میری عقل گوائی
 پاپڑھیاں توں نداہاں میں، پاپڑھیاں توں نداہاں!



ہُن کس تھیں آپ چھپا ییدا

ہُن کس تھیں آپ چھپا ییدا

کتے سنت فرض دیندے ہو، کتے ملائیں بولیندے ہو
کتے رام دہانی دیندے ہو، کتے منتھے تکاں لگائیدا

کتے چور ہو، کدھرنے قاضی ہو، کتے منبرتے بہ غلطی ہو
کتے شیخ بہادر غازی ہو، آپے پر تکاں چڑھائیدا

تیس سبھیں جیسیں میں دیندے ہو، مرد آپے آپے پنڈے ہو
یعنوں ہر جا تیس دیندے ہو، آپے کو آپ چکائیدا

جو ڈھونڈ تُادی کردا ہے، مویاں توں اگے مردا ہے
مویاں بھی تیجتوں دردا ہے، مت مویاں موڑ مکائیدا

میں "میری ہے یا تیری ہے، ایہ انت بھسُم دی ڈھیری ہے
ایہ ڈھیری پیانے گھیری ہے، ڈھیری نوں ناچ نچائیدا

مُلْحَاظاً میں شوہ ول مائل ہاں، جھب کرو، غایبت، سائل ہاں
 ایہ سائل کیہے؟ میں گھائیں ہاں، گھائیں توں آپ چھپائیڈا؟
 ہُن کس تھیں آپ چھپائیڈا

میں بے قید

میں بے قید آں، میں بے قید؛ نہ روگی نہ وید
 نہ میں مومن نہ میں کافر، نہ سید نہ سید
 چوڑھیں طبقیں سیر اسادا، کتے نہ ہوئے قید
 خرابات میں جمال اسادی، نہ شو بجا نہ غیب
 سلکھے شاہ دی ذات کیہے چھپائیں، نہ پیدا نہ پیدا



مُلّاں تے مشا پھی دُونھاں رکو چوت
 لوکاں کر دے چاندا، آپ انھیں نہ



حاجی لوک گئے نوں جاندے، اس ا جانا تخت ہزارے
 چت ول یار اتے ول کعبہ، بھویں بھول کتاباں چاۓ



ہُن میں لکھیا سوہنا یار

جدوں احمد اک اکلا سی، نہ ظاہر کرنی تجلی سی
نہ رب رسول نہ اللہ سی، نہ سی جبارتے نہ قمار

بے چون و بے چون سی، بے شیب تے بے منزہ سی
نہ کوئی رنگ منزہ سی، ہُن ہو یا گونا گون ہزار

پھیر کُن "کیہا" فیکُون "کمایا، بے چونی تو چون بنایا
"آحمد" دے ورج "میم" رلایا، تاہیوں کیستا ایڈ پسار
ہُن میں لکھیا سوہنا یار، جس دے حُن دا گرم بزار

پھیر پھیر کس دے برداۓ، انس ملائک سجد دے کردے
سر قدماں دے اتتے وھر دے اسب توں وڈی اوہ سرکار

تجوں میت تجوں بُت خانہ، بر قی رہاں، نہ روزہ جاناں
بُجلاو ٹھو، مناز دو گانہ، ثیس پر جان کر اں نثار

جو کوئی اُس نوں لکھیا چاہے، بے دیلے نہ لکھیا جائے
 شاہ عنایت بھیت بنائے تاہیں کھلے سب اسرار
 ہن میں لکھیا سوہنایا ر، جس دے خون دا گرم بزار



ہور نہیں سمجھے گلڑیاں، اللہ اللہ وی گل
 کجھ رو لا پایا عالمان، کجھ کاغذان پایا بھل



وارے جائیے اونھاں توں چھڑے سے نارن گپ شرپ
 کوڈی بھی دے دیون، تے بُغپسہ گھاؤ لھپ!



اٹھوارہ

چھنپھردار

چھنپھردار، آتاوے دیکھ سجن دی سوہ
اساں مڑگھر پھیرنہ آؤنا جو ہونی ہو سوہ

دواہ چھنپھردار وہیلے
دیکھ سجن دے میں ول پیلے
ڈھونڈاں اوچڑ، جنگل، بیلے
اوھڑی رین، کوڑی سے ویلے
برہوں گھیریاں

گھڑی پلک ٹسادیں تانگھاں
راتیں، سترے شیر اولانگھاں
امچی پتھر کے گوکاں، چانگھاں
سینے اندر رڑکن سانگھاں
برہوں گھیریاں

آیت وار

آیت دار سُنیت ہیں جو جو تدم دھرے
او بھی عاشق نہ ہو جو سر دیندا لذت کرے

آیت آیت وار بھا یت
و پھوں جانے ابھر دی ساعت

میرے دُگھ دی سُنی حکایت
آؤ سے عنایت کرے ہدایت
تاں میں تاریاں

تیسری یار جہی نہ یاری
تیر سے پکڑ و پھوٹنے ماری

عشق تُسادا تیامت ساری
تاں میں ہونی آں دیدن بچاری
کر کجھ کاریاں



سوم دار

سوم دار سی دار ہے کیا چل چل کرے پھکار
 اگے کھکھ کر وڑ سہیں یاں میں کس دی پانی ہار
 میں دھکیاری دکھ سوار رونا اکھیاں دا رُز گار
 سیری خبر نہ لیندا یار، ہن میں جانا مردی دار
 موبیاں لوئے ماردا

میری او سے نال لڑائی جس نے میںوں بر جھپی لائی
 سینے اندر بھا ر بھر کھانی کٹ کٹ کھاتے پر ہوں قصائی
 پکھپ پ یاردا



منگل وار

منگل میں گل پانی آہاں بہاں تے اوہنار
میں گھمن گھیر پاں آہ وکیھے کھلا کنار

منگل بندِ لیوان دلال دے
بُدڑھے شوہ دریاواں جاندے
کپڑ کڑک دوپہریں کھاندے
دلول غزلیاں دے موخت آندے

ماری یار دی

کندھے دیکھے کھلاش
سادھی مرگ اہناں دا ہاس
میرے دل وچ آیو سا سا
وکھاں دیسی کدوں دلا سا

نال پار دے



بُدھوَار

بُدھ سُدھر ہی محبوب دی سدھ آپنی نہ ہور
 میں بلہاری اوس دے جو کچھدا امیری ڈور
 بُدھ سُدھ آگیا بُدھوار
 میری خبر نہ لے دلدار
 تکھہ دکھاں نو گھٹاں وار
 دکھاں آن ملایا یار!
 پیارے ماریاں

پیارے چلن نہ دلیاں چلیا
 لے گئے نال زلف دے دلیا
 میاں اہ چلیا تاں میں چھلیا
 تاں میں رکھا دل وچ رلیا
 لیساں واریاں



امہوارہ

جمُعَرَات

جمُعَرَات سہاونی دُکھ درد نہ آہا پاپ
 اوہ جامہ ساڑا پھین کے آئے تماشے آپ
 آگوں آ گئی جُمُعَرَات
 شراہوں گاگر ملی برات
 لگتا، مست، پیالہ ہات
 یعنوں بھلی ذات صفات

دیوانی ہوری

ایسی زندگت لوک نہ پاؤں
 ملاں گھول، تعویذ پلاوں تؤیذ
 پڑھن عزیت، ہمن بلاؤں
 سیاں شاہ مدار کھداوں

میں چُپ ہوری



جمعہ

روز جمعہ دے بخشیاں میں جیساں لکھ ہزار
پھر اہ کیونکر نہ بخشی بھڑکی پنج مقام گزار

جمعے دی ہور و ہور بہار
ہن میں جاتا صبح ستار

بی بی بامدی بیٹا پار
برتے قدم دھرنیدا یار



چھیت

چھیت چپن میں کوٹلاں نت کو کو کرن پکار
 میں سُن سُن گھن گھن جھُمرال کب گھر آؤ سے یار
 ہُن کی کراں جو آیا چھیت
 بن تن مھپول رہے سمجھ کھیت

آپنا آنت نہ دیندے بھیت
 سادھی ہار تساڈھی جھیت
 ہُن میں ہاریاں
 ہُن میں ماریا آپنا آپ
 تساڈا عشق اسادا کھاپ

تیر سے دا سوکا ناپ
 بلکھا! شوہ کی لایا پاپ
 کارمی ماریاں

بسا کھ

بسا کھی گاوان کٹھن ہے، جے سنگ میت نہ ہو
 میں کس کے آگے جا کہوں اک منڈی بجاو
 نہ میں بھاوے شکھ دسا کھ
 پچیاں پیاں تے پکنی واکھ
 لاکھی نے گھر آیا لاکھ
 تاں میں بات ن سکاں اکھ
 گونتاں والیاں
 کونتاں والیاں ڈاؤھا زور
 ہن میں ہوتی آں جھر جھر ہور
 کندے سے پڑے کلیجے زور
 بلھا! شوہ بن کوئی نہ ہور
 جن گھت گالیاں



جیٹھے

جیٹھے جیسے موہے اگن ہے جب کے بچڑے بیت
 سُن گھن گھن حُجُر مروں لو تری یہ پرست
 لو وال دھنپاں پسندیاں جیٹھے
 مجلس بہنسدی باغاں ہیٹھے
 تتنی مہنڈی و گے بیٹھے
 دشدا کڈھ پڑتے ویکھ
 سوہرا کھاندیاں

آج کلھ سد ہوتی البتہ
 مُن میں آہ کلیج تنا

نہ گھر کونت نہ دانہ بھتنا
 بلخا اشواہ ہوراں سنگ رتا
 سینے کانیاں



ہاڑ

ہاڑ ہر ت موہبے جھٹ بھے جو لگی پیم کی آگ
 جس لاگے اس جل بجھے جو بھور جلا وے بھاگ
 نہن کی کراں جو آیا صاڑ
 تن وچ عشق تپایا بھاڑ

تیرے عشق نے دتا ساڑ
 روواں اکھیاں کرن پکار
 تیری ہاڑی

ہاڑے گھنائ شامے اگے
 قاصدے کے باقی دگے

کالے گئے تے آئے گے
 بکھا اشوه بن ذرا نہ تگے
 شامی باہوڑی



باران ماکا

ساوں

ساوں سو ہے میل گھلا، گھٹ سو۔ ہے کر تار
مظہور مخمور عنایت، و۔ سے پہیا کرنے سے پکار
سو صن ملہاراں سارے ساوں
دُوقی دُکھ لگے اٹھ جاؤں
نینکر کھیدن، کڑیاں گاؤں
ہیر گھر رنگ رنگیے آون
آسائ پنیاں
پہیاں آسائ ربت پچایاں
سیاں دین مبارک آیاں
میں تاں اُن سنگ اکھیاں لایاں
شاد عنایت، رنگ لگایاں
آسائ پنیاں



بھادوں

بھادوں بھاوسے تب سکھی جو پل پل ہوئے ملا پ
 جو گھٹ وکھیوں کھول کے گھٹ گھٹ دیوچ آپ
 آہن بھادوں بھاگ جلا یا
 صاحب قدرت سیتی پایا

ہر ہردے دیچ آپ سما یا
 شاہ عنایت آپ لکھایا
 تان میں لکھیا

آخر عمر ہوئی تسلیا
 پل پل منگن نین تجلا

جو کچھ ہو سو کرسی اللہ
 ملکھا! شوہ بن کچھ نہ مھلا
 پرم رس چکھیا

اسوں

اسوں لکھوں سن لیواو اچے موراپی
 گلن کیا تم کا ہے کو جو کلمن آیا جی
 اسو اس اس تاڈی آس
 ساڈی جند تاڈے پاس

چلگر مڈھ پریم دی لاس
 دکھاں ہڈ سکائے ماس
 سو لاں ساڑیاں

سو لاں ساڑی رہی بھیال
 مسھی تدوں نہ گنتیاں نال

الٹی پریم نگر دی چال
 صلکھا شوہ دی کرساں بھیال
 پیارے ماریاں



کاتاک

ہو کاتاک کیسی جو بینوں کھٹن نہ بھوگ
 سیس کچھ سرخہ جوڑ کے مانگوں بھیکھ سنجوگ
 کتاک گیئ کتن تمن
 لگی چاٹ تاں ہوپیاں اتن

در در لگی دھمٹاں گھٹن
 او کھی گھاٹ پہنچائے پن
 شامے واسطے

ہن میں موئی بسید ردا لوکا
 کوئی دینو اچھی چسٹھ ہو کا

میرا اُس سنگ نیہو چروکا
 بُلھا! شوہ بن جیون او کھا
 جاندا پاستے



گھر

گھر میں گھر رہیاں سو دھکے سبھا اونچے نیچے دکھے
 پڑھ پنڈت پر تھی بھال بھے ہر رہے رہے الیکھ
 گھر میں گھر کدھر جاندا
 راکش نیہو بڈاں نو کھاندا

سرطسٹر جی پیا گراندا
 آوے لعل کے دے آندا
 باندی ہو رہاں

جو کوئی سانو یاد ملاوے
 سوز الم تھیں سرد کرائے
 چخا توں بلیمیستی اٹھاوے
 بلھا بشوہ بن نیزندہ آوے
 بھاواں سورہاں



پُوہ

پُوہ ہن پُوھپوں جا، تم نیا سے رہو لیوں میت
 کس موہن من موہ لیں جو پھر کر یو چیت
 پالی پوہ پون کت گئیاں
 لدے ہوت تاں اگھڑ گئیاں

ناں ناگ ما پے سجن سیاں
 پیارے عشق جوانی گئیاں
 ڈکھاں رو لیاں

کڑ کڑ کپڑ کڑک ڈر اوئے
 ما رو مخل دچ بیڑے پائے

جیوندی موئی فی میریئے مائے
 ٹلکھا! شوہ کیوں نہ اجھے آئے
 رہنخوں ڈوٹھیاں



ماگھ

ماگھی نہادن سجو سیاں جو تیر تھ کر سمیاں
 کج کج بر سے میہم لگلا اہدا کرت اسنان
 ماگھ نہینے گئے او لانگ
 نویں محبت ہستی تانگھ

عشق موذن دتی بانگ
 پڑھاں نماز پیاری تانگھ
 دعائیں کی کراں

آکھاں پیارے میں ول آ
 تیرے لکھ وکھن دا چا

بجاویں ہور تھی نوتاء
 بلجھا! شوہ نو آن ملائ
 تیری ہور بہاں



باراں ماہ

پھاگن

بھگن پھوے کھیت جیوں بن تھن پھول سنگار
 ہر والی پھل پتیاں ہگل پھولن کے ہار
 ہوری کھیں سیاں بھگن
 میرے نیں جھلاریں وگن
 او کھے جیون دے دن تیگن
 سینے بان پریم دے لگن

ہوری ہوری

جو کچھ روز اذل تھیں ہوتی
 لکھی قلم نہ نیٹے کوتی
 دکھاں سو لاں دیتی ڈھوتی
 سبھا! شوہ نوں آکھو کوتی
 جس نوں روہی



گندھاں

کہو سرتی گل کاج دی میں گنڈھاں کیتیاں پاواں
 سا ہے تے جنج آوسی ہُن چاھلی گنڈھ گھتا واں
 بابل آکھیا آن کے تین سا ہوریاں گھسرا جانا
 ریت او تھوں دی اور ہے مڑ پیرنہ ایتھے پا نا
 گنڈھ پہلی نوں کھوں کے میں بلیٹھی برلاواں
 اوڑک جادن جاوناں ہُن میں داج زنگداں
 دیکھو طرف بنار دی ، سب رستے لا گے
 پتے کجھ نہ روکڑی سب مجھ سے بھاگے
 کر بسم اللہ کھویاں میں گنڈھاں چاٹلی
 جپس اپا آپ ونجالیا سو شرمن والی
 جنج سوتھی میں بھادندی لشکیندا آوے
 جس نوں عشق ہے نال دا سولال ہو جاوے
 عقل فکر سب چھوڑ کے شوہ نال سدھاے
 کنتوں بن ، گل غیر دی اساف یاد نہ کائے
 ہُن انا للہ آکھ کے تم کرو زنگا ہیں
 اللہ ہی سب ہو گیں ، عبد اللہ ناہیں

